

TANCA LA FINESTRA

No era la primera vegada que la meva finestra s'obria a la nit. Suposo que és el que passa quan obres les ales i surts del niu sense tenir un treball estable, només et pots permetre viure en cases als afores de la ciutat i en males condicions. Aquella nit va ser diferent, el soroll de la fusta de la paret xocant contra el vidre de la finestra em va despertar. No vaig pensar-hi res i vaig tornar a dormir. Com que l'endemà no vaig veure res estrany em vaig oblidar del tema encara que vaig estar arrossegant una sensació d'inquietud durant tot el dia.

Vaig passar les 10 hores següent fora i vaig tornar a casa quan ja era fosc. En arribar vaig posar-me a veure la televisió a la meva habitació i allà he estat fins ara. No sé com explicar-ho però no em trobo bé, sento que alguna cosa no quadra, una mena d'instint que m'adverteix que estigui alerta. He obert la finestra per poder sentir l'aire d'estiu i intentar relaxar-me una mica i l'he assegurat amb una cadena perquè no es tanqui. De sobte, sento un soroll metàl·lic a la cuina i la por s'apodera de mi. La fusta del terra emet un soroll cada vegada més fort a mesura que m'apropo a la cuina, il·luminada dèbilment per una llanterna que gairebé no té piles i la llum de la lluna plena que entra per la finestra. El meu cor bateja cada vegada més fort (bum-bum, bum-bum,). Obro la porta de la cuina lentament amb l'esperança que, si hi ha algú allà, s'espanti i se'n vagi. Finalment acabo d'obrir-la. Sembla que no hi ha res ni ningú. Ric alleugerida per descarregar la tensió, relaxo les meves espatlles i tanco el calaix dels coberts (suposo que m'he deixat obert en venir a picar alguna cosa). Aprofito per anar al lavabo abans de tornar a l'habitació i al tancar la porta sento un altre soroll i em ve una esgarripança, intento concentrar-me en les veus distants que provenen del televisor que aconseguen distreure'm dels sorolls de l'ambient.

-Vinga, no pots espantar-te cada vegada que escoltes alguna cosa.- Em dic en veu baixa, gairebé xiuxiuejant per intentar calmar-me.

Torno a l'habitació i obro la finestra. Penso un moment i em quedo congelada. Se'm glaça la sang. El meu cor bateja com mai ho havia fet (bum-bum, bum-bum) Sento una presència darrere meu però no sóc suficientment valenta com per girar-me.

Sento una punxada (bum-bum, bum-bum, bum-bum), un dolor molt intens al ventre.

Miro avall i l'únic que veig és la meva sang tenyint les cortines de vermell.

BUM-BUM, BUM-BUM, BU--.